

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ-ΛΟΥΪΖΑ

Μία άδωα βασίλισσα ανάμεσα σε ραδιούργους και καταχθόνιους εχθρούς. Τò ζήτημα τής διαδοχής τού θρόνου. Τò βδελυρό σχέδιο τού Μάνφρελδ. Η άπασιτα κόμησα ντέ Σουαζόν. Μια άνηθικη συμφωνία. Ο ώρσιος Ρεβενάκ και η βασίλισσα. Οί χαριτωμένοι νάνοι τού βασιλείου τής Ισπανίας. Λουσίλλο και Δένα Έλβρια. Ένα χαρακτηριστικό επεισόδιο.

Β'. ΙΛΗΣΜΕ στο προηγούμενο φύλλο μας για τὰ κυριότερα πρόσωπα, τὰ οποία πρόκειται νὰ παίζουσαν σπουδαίο ρόλο στη δραματική ζωή τής άμωρης βασίλισσας τής Ισπανίας Μαρίας Λουΐζας τής Ορλεάνης: Τόν ώρσιο κόμητα ντέ Ρεβενάκ, πρεσβευτή τής Γαλλίας, ο άποιος έκοιθε σιωπηλά μέσα τον τρυφερό άσθμα που τού είχε γεννησει ή εύγένεια και ή όμορφιά τής νεαρής βασίλισσας, τόν σατανικό κόμητα Μάνφρελδ, πρεσβευτή τής Αύστριας στην Ισπανία και τήν άνωξία σωμαζό τον, κόμησα ντέ Σουαζόν. Τώρα, θά προχωρήσουμε.

Ο βασιλέας Κάρολος ήταν ανέταθεν φιλάσθενος, μάλιστα από τήν έποχή τού γάμου του, ή άγεια τον έκλονίζετο διαρκώς περισσότερο και όλα περιεμαν τó θάνατό του. Στην έποχή μάλιστα τού βασιζώμαστε, τó καιό είχε προχωρήσει πάρα πολύ, και έβδζε σε μεγάλη άνησυχία τούς Ισπανούς άριστοκράτας και τήν άσπαιική διπλωματία, για τόν έξή λόγο: Η Μαρία Λουΐζα δέν είχε χαρίσι κανέναν διάδοχο στον βασιλέα, και τó σφάλμα δέν ήταν δικό τής. Αν λοιπόν ο Κάρολος πέθανε έξαφνα, χωρίς διάδοχο, τó στέμμα τής Ισπανίας θά περνούγε στη Μαρία Λουΐζα. Μά ή Μαρία Λουΐζα ήταν άνενη τού βασιλείου τής Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου, και τόσο οί Ισπανοί, όσο και ή Αύστρια, εφοβόντουσαν μήπως ή Ισπανία παραρτηρή έπι στη Γαλλία.

Γι' αυτό ή Αύστριακή Αδλή είχε στείλει στη Μαδρίτη ως πρεσβευτή τόν σατανικό Μάνφρελδ. Έλεγε νά βρεθή ένας τρόπος νά άπομεινθή αυτός ο κίνδυνος, και ο άπασιος αυτός διπλωμάτης τόν βρήκε, ή μάλλον βρήκε δύο τρόπους: "Έρχεστε ή άποσώδηποτε νά γεννηθή ένας διάδοχος, έτσι και όχι γνήσιο παιδί τού Καρόλου, ή ή Μαρία Λουΐζα νά πεθάνη..."

Ο Μάνφρελδ προτίμησε τόν πρώτο τρόπο. Δέν θά ήταν άραγε δυνατόν νά κινή τή βασίλισσα νά τον άγαπήσει; Έτσι, και τήν πολιτική τού Αυτοκράτορος τον θά εξημερωθε, και ο ίδιος θά δομαίζε τήν εύτυχία νά άγατηρή από τήν άμωστήρη βασίλισσα τής Εύρώπης.

Ακού ο Μάνφρελδ καθήκιστο τó σατανικό τον σχέδιο, άνεζήτησε έναν σίμιαχο, και τόν βρήκε στο τέλος στο πρόσωπο τής κομήςσης ντέ Σουαζόν. Η κόμησα αυτή είχε μισήν υφυή. Προσποιόταν τή θεοφορούμενη κι ήταν συγχρόνως ίκανή για τὰ τρομερότερα έγκλήματα. Μισούσε τή Γαλλία, μισούσε τόν Λουδοβίκο 14ο, ο άποιος τήν είχε έξωρσίσει άπ' τή Γαλλία, μισούσε τή Μαρία Λουΐζα, και όμως ο Κάρολος τήν είχε τοποθετήσει στην άνωξία τής. Τί περισώτουμε λοιπόν προσόντα χρειάζοτανε άπ' αυτά;

—Κυρία, τής ειπε μιá μερά ο Μάνφρελδ, ή άμωρη βασίλισσα διατρέχει έναν μεγάλο κίνδυνο!

— Πώς είναι, κύριε, διεύχουε παραγεμνή τάχα ή κόμησα. Η βασίλισσά μου κινδυνεύει;

—Ναι, απάντησε ο Μάνφρελδ. Η μοίρα θέλγει, ώστε ή ζωή τής νά γινή ευτύχιο στην εύτυχία μιáς Αυτοκράτορας, και μιá περιττοσύνη μονάχα... θά μπορούσε νά τήν σώσει... από έναν αφιχνίο θάνατο!

—Τί θέλετε νά πτε; ... Με τρομάζετε! Έκανε ή κόμησα. Μιλήστε, εξηγηθήτε, σάς παρακαλώ!

—Σεις μονάχα, έξυκολούθησε ο Μάνφρελδ, θά υπονοείτε νά σώσετε τή βασίλισσα. Ο θρόνος τής Ισπανίας χρειάζεται έναν διάδοχο. Αυτό είναι και τόν Ισπανών τó σμυμέρον και τó σμυμέρον τού αυτοκράτορός μου. Πρέπει λοιπόν ο βασιλέας Κάρολος νά άποχτήση ένα παιδί!

—Ναι, έγινε ή κόμησα, αλλά...

—Δέν υπάρχει άλλ, ειπε τρυφά ο κόμης. Όταν και ή ίδια ή βασίλισσα καταλάθη πός πρόκειται... τότε... Σεις π.χ. θά μπορούσατε νά τήν βοηθήσετε, νά τήν συμβουλεύσετε... Θά μπορούσατε νά τής δώσατε νά καταλάβη πός είμαι έτοιμος ν... Και

τότε, νά ειπτε βεβαία, κυρία κόμησα, ότι ο αυτοκράτωρ μου ζέρει ν' ανταμωθή εκείνους που τού προσφέρουν μιá ύπηρεσία!

"Έτσι, ο Μάνφρελδ δέν άργησε νά συνεννοηθή με τή διαφραμένη κόμησα. Μαζύ, κατέπρωσαν τó σχέδιό τους, τó έβαλαν άμέσως σε έφαρμογή, όταν πρόβαλε στη μέση ένας άνταπάλος, ο Γάλλος Πρεσβευτής στην Ισπανία, κόμης ντέ Ρεβενάκ.

Η Μαρία Λουΐζα έπαυει τόν κόμητα Ρεβενάκ με χαρά. Άμέσως μάλιστα, από τήν πρώτη φορά που συναντήθηκαν σε μιá τελετή, ο κόμης δέν μπόρεσε νά συγκρατησή τή συγκίνησή του. Κι ή βασίλισσα καταλάβε πός έξασκολούθησε νά έταξοχ μέσα τον τó τρυφερό έκεινο άσθμα, που τού είχε γεννησει ή όμορφιά τής.

Η ίδια άλλωστε, άσθανότανε μεγάλη συμπάθεια για τόν ώρσιο διπλωμάτη. Και ή συμπάθεια τής αυτή μεγάλωνε από τó γεγονός ότι ήταν ο μόνος σμιατρώτης τής, τόν άποιο σμιατρώτη στην Αδλή εκείνη, όπου ή πατριά τής ήταν τόσο μισητή. Μιá μερά μάλιστα συνέβη τó έξή χαρακτηριστικό επεισόδιο:

Ο βασιλέας Κάρολος είχε στα άνάκτορα τον ένα χαριτωμένο ζεύγος νάνου, με τó άποιο διασκεδάζε. Τόν Λουσίλλο, έναν καλοκακομοίμο και ζέτητο μικρόάνθρωπο, στον άποιο ήταν έπιτετρομωμένο νά λέγη ελεύθερα ότι ήθελε, μέσα στην Αδλή εκείνη, όπου κανείς δέν μπορούσε νά διατυπώσει, χωρίς κίνδυνο, και τής πιο άλιές σκέψεις τον και τήν μικροκακομοίμη έπίση μί κι' έξαιρετικά χαριτωμένη, δόνα Έλβρια. Περαιτώ νά ποιέι, ότι ο Λουσίλλο άγαπάσε τή δόνα Έλβρια και ότι τó άσθμα τον άπ' τó και ή έρωτικές εκδηλώσεις που τής έκανε με όλη τον τή σοβαρότητα, ήταν μιá διαρκής άφορηή ειθνήμιας για τόν βασιλέα και τήν Αδλή του.

Ένα βράδι, ο βασιλέας είχε άγαπησέν μιá εύθιμη συγγέντρωσι στα άνάκτορα, στην άποια είχαν προσκληθή οί άνώτεροι άνδρες και οί πρεσβευταί τόν ζένον κρατών, άνάμεσα στους άποιους και ο κανονίχιος πρεσβευτής τής Γαλλίας, ο κόμης ντέ Ρεβενάκ. Ο Κάρολος διέταξε νά φέρουν και τούς δύο νάνους και ή διασκεδασία πήγε μ' αυτούς μιá κανονίχινα ζορητόρα.

Ο κόμης ντέ Ρεβενάκ, ο άποιος έβλεπε για πρώτη φορά τó ζεύγος τών νάνου έμινε καταγορημένος με τήν έξυπνάδα τού Λουσίλλο και με τή χαρή τής δόνα Έλβριας.

—Τί χαριτωμένο πλάσμα! ειπε, όταν ή δόνα Έλβρια πήγε και κώπσε κοντά του, αφού χόρησε με τόν Λουσίλλο.

—Προσχή, κύριε κόμης, τού ειπε τότε γελώντας ή βασίλισσα. Προσχή, μήπως κάποτε τόν Λουσίλλο νά ζηλέψη! Ού ήταν ίκανός νά κινή τó πόν, για νά έκδικηθή έναν αντίηρό του!

—Έναν αντίηρό δικό μου! ειπε ο Λουσίλλο με ύπηρεσία. Α! θά ήθελα νά ξεφοποιός θά πομώσω νά σμώσω μίτη έπάνω στην Έλβρια μου. Ού ήταν πολύ ενικόότερο νά κινή τó ίδιο με σάς. Μεγαλειότητα, επρόσθεσε ο νάνος, άπειθνήσωνος πός τή βασίλισσα. Τότε θά ειχε νά φορηθή μονάχα τήν άρχή τού καλού σας βασιλέα. Ένώ ο Λουσίλλο εινε πολύ πιο φοβερός, Μεγαλειότητα, και ζέρει νά έκδικηται καλύτερα μ' από τόν βασιλέα!

"Οίον γέλασαν μ' αυτά τὰ λόγια, και ο βασιλέας ρώτησε τόν νάνο γελώντας κι' αυτούς:

—Λουσίλλο, για πές μας τώρα, πός σου φάνεται ο κανονίχιος πρεσβευτής τής Γαλλίας;

—Πολύ καλός, Μεγαλειότητα, απάντησε ο νάνος. Μά, τί νά σάς πώ, αυτοί οί Γάλλοι, όταν έχουν νά κινούν με κυρίες, δέν μ' άρέσκουν καθόλου. Είχε τρομερό κατακμητή τόν γυναικείο καρδιών. Όσο για μένα, δέν θά τόν άβρω ούτε μιá στιγμή μονάχη με τή Έλβρια μου, αυτόν τόν χαριτωμένο κόμητα. Και, άν θέλετε τή γνώμη μου, ούτε σεις δέν πρέπει νά τόν άφίνετε νά τά λήη πολύ-πολύ με τή βασίλισσα!

Τά λόγια αυτά τού Λουσίλλο δέν έκαναν καμιά έντύπωση στον βασιλέα και στον αλλοκούς. Μά έβαλαν σε όλοφάνερη παραγωγή τόν κόμητα και γέννησαν μιá χαριτωμένη άμυχανία έπάνω στο ώρσιο πρόσωπο τής Μαρίας Λουΐζας. Γιατί αυτοί οί δύο μονάχα καταλάβαιναν πόςη σκληρή πραγματικότητας ύπηρεζε

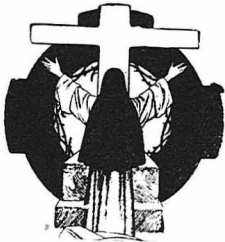

Η καταχθόνια κόμησα ντέ Σουαζόν (Είλικος τής έποχής)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ Α. ΒΟΥΤΙΚΕ

Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, 25 ετών.
ΑΔΕΛΦΗ ΛΟΥΚΙΑ, 20 ετών.

(Σε μία κρεβάτοκμάρα. Ο Στέφανος είναι άρρωστος βαρεια. Η Λουκία διαβάζει σιμά στο παράθυρο).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—'Αδελφή Λουκία!

ΛΟΥΚΙΑ.—Κύριε Στέφανε!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Τι κάνετε εκεί, αδελφή Λουκία;

ΛΟΥΚΙΑ.—Διαβάζω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Τι διαβάζετε;

ΛΟΥΚΙΑ.—Τὸν βίο τοῦ Ἁγίου Λεωντανίνου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Δὲν παύετε λιγάκι τὸ διαβάσιμα, σὰς παρακαλώ; Κι' ἐγὼ βαρύνθηκα τὴν ἐφημερίδα...

ΛΟΥΚΙΑ.—Γιατί, κ. Στέφανε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Γιὰ νὰ μὴ ζάνετε λίγη συντροφιά.

(Ἡ Λουκία κλείνει τὸ βιβλίον).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Λοιπὸν, ἀδελφὴ!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Λοιπὸν, κύριε Στέφανε, τί θέλετε;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Σὰς τὸ εἶπα: Λίγη συντροφιά.

ΛΟΥΚΙΑ.—Σὰς ἀκούω... Λέγετε... "Ἄν καὶ δὲν πρέπει νὰ ζουράζεστε, καὶ νὰ μιλάτε πολὺ."

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—'Αδελφὴ, θέλω νὰ ρηθῆτε ἐδῶ, πὺ ζοντά μου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε καὶ ἀπὸ δὸς τοῦ ἔμαι.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Δὲν μπορῶ νὰ μιλῶ δυνάτα, ἀδελφὴ. Κοιτάζω μαί...

(Ἡ Λουκία πηγαίνει καὶ κάθεται πὺ κοντά του).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Πιὸ κοντά μου... Ἄκομα πὺ κοντά μου, ἀδελφὴ.

(Ἡ Λουκία πηγαίνει ἀκόμα πὺ κοντά του).—Λοιπὸν τί θέλετε

νὰ σὰς πῶ; Θέλετε νὰ σὰς διαβάσω μερικὰς σελίδες ἀπὸ τὸν βίο τοῦ Ἁγίου Λεωντανίνου;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—'Αδελφὴ Λουκία, γιατί γίνεται καλύτερα;

ΛΟΥΚΙΑ.—Ἡ μήπως προτιμάτε νὰ σὰς διαβάσω μερικὰ κεφάλαια ἀπὸ τὴν «Μίσηρα» τοῦ Χριστοῦ;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—'Αδελφὴ Λουκία, θὰ πεθάνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Τι λέτε; Εἰστε πολὺ καλύτερα, κ. Στέφανε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—'Αδελφὴ Λουκία, θέλω νὰ μὴν εἰσάσω καλύτερα, θέλω νὰ μὴν πεθάνω... (Ἀνασαίνει μὲ δυσκολία).

ΛΟΥΚΙΑ.—Μήπως σὰς περιόριζον τὰ ἀόματα τὸν λουλουδιὸν ποῦ εἶνε στὸ τραπέζι; Θὰ σὰς ἀνοιξῶ λίγο τὸ παράθυρο...

(Σηκώνεται κι' ἀνοίγει τὸ παράθυρο).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Τι ὄραοι, δροσερὸ ἀέρα!... Εὐχαριστῶ, ἀδελφὴ!... Εἶνε ὄραοι ἀνοσιάνιστα βροδιά ἀπόψε, δὲν εἶν' ἔτσι; Εἶνε ἀνοιξίς, ἀδελφὴ, κι' ἐγὼ πεθαίνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Σωπάτε!... Τι λόγια εἶν' αὐτά;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—...Εἶνε ἀνοιξίς... Ἐσεῖς εἶστε ἐδῶ κοντά μου κι' ἐγὼ πεθαίνω... πεθαίνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Παραμιλάτε, κύριε Στέφανε. Ἦσιάζετε...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Πέστε μου, ἀδελφὴ, δὲν εἶνε τρομερὸ νὰ πεθάνη κανεὶς τόσο νέος; Καὶ σεῖς, ἐσεῖς δὲν νοιάζεστε ὡς μέλας τὴν ψυχὴ σας τὸ γλυκὸ αὐτὸ ἀνοιξίσιμο ἀέρι; Εἰστε ἀνοσιάνητη, ἀδελφὴ Λουκία; Δὲν τὸ πιστεύω!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Ἦσιάζετε, σὰς παρακαλῶ. Θὰ πὺ στὸ γιατί ὅτι παραμιλάτε.

μὲσα στὸ ἄστειο ἔκρινε τοῦ γάνου!...

Μερικὰς μέρες πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Μάνφελδ εἶχε ἄρσις νὰ ἐξαμῶξῃ τὸ τρομερὸ σκεδὸν του καὶ δὲν παρέλειπε καμμιά ἐκκαιρία γιὰ νὰ ἐκδηλώνη μιά προσωπικὴ συμπάθεια πρὸς τὴ βασίλισσα. Ἐξ ἄλλου, ἡ κόμησα ντὲ Σουσσάν εἶχε ἄρσις νὰ μιλά στὴ Μαρία Λουίζα μὲ διαφορετικὰς φράσεις, νὰ τὴς ἐπαινεῖ τὸν Ἀυστριακὸν διπλωμάτη, χωρὶς ἀκόμα καὶ νὰ τοῖμα νὰ τὴς φανερώσῃ ὅλη τὴ σκέψῃ τὴς.

Ἡ ἄθια Μαρία Λουίζα δὲν καταλάβαινε τὴ ἐσημάναν ὅλα αὐτά. Μὰ ἴσχυε καὶ κάποιος ποὺ ζαντάβε ἀμέσως τί μαγεύονταν, κι' ὁ κάποιος αὐτὸς ἦταν ὁ κόμης ντὲ Ρεβενά.

Πράγματι ὁ κόμης μπόρεσε, χάρις σὲ διάφορα περιστάσια, νὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἐπινοητικὸν σκεδίαζε εἰς βάρος τὴς βασίλισσας ὁ Μάνφελδ καὶ ἡ συντόχῃς του κόμησα ντὲ Σουσσάν. Μὰ τὸ πὺς συνέβησαν ὅλα αὐτά, πὺς ὁ εὐγενικὸς ἔκρινε ἀριστοκρατικὴ ἀγωνίσθηκα νὰ σώσῃ τὴ βασίλισσα ἀπὸ τοῦς κινδύνους ποὺ τὴν περικυλοῦσαν καὶ ποῦ ἦταν ἡ δραματικὴ συνέχεια καὶ τὸ τραγικὸ τέλος αὐτῆς τὴς ἱστορίας, θὰ τὰ ἰδοῦμε στὸ ἄλλο μας φύλλο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Ξέρετε πολὺ καλά ὅτι δὲν παραμιλῶ.

ΛΟΥΚΙΑ.—Εἶνε ἡ ὥρα ποὺ πρέπει νὰ πάρετε τὸ γιατρικὸ σας... (Πηγαίνει νὰ τοῦ δώσῃ τὸ γιατρικὸ του. Ὁ Στέφανος παίρνει τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ φιλεῖ).

ΛΟΥΚΙΑ.—Κύριε Στέφανε!... Θὰ φύγω ἂν δὲν καθίσετε φρόνιμα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Λουκία, σ' ἀγατῶ!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Σωπάτε!... Σωπάτε!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Εἶν' ἀνοιξίς, πεθαίνω, καὶ σὰς ἀγατῶ!... Ξέρω ὅτι ὁ θάνατος παρομονεῖται ἐδῶ κοντά μου. Δὲν θὰ μὲ σώσουν οὔτε ἡ περιουσίσεις σας, οὔτε ἡ προσευξὴ σας. Μὰ σὰς ἀγατῶ, θέλω νὰ πεθάνω μὲ τὰ χεῖλη μου ἐπάνω στὰ χεῖλη σας. Θέλω νὰ εἰστε ἐσεῖς ὁ ἄγγελος ποὺ θὰ μοῦ πῶσῃ τὴν ψυχὴ!... (Ἡ Λουκία ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ. Παίρνει τὰ βιβλία τῆς καὶ ἕνα μαῦρο μανδύα καὶ τὰ τοποθετεῖ σ' ἕνα μεγάλο μαῦρο κοντί).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—(ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ Λουκία θέλει νὰ φύγῃ)... Λουκία!... Φεύγετε!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Χαίρετε, κύριε Στέφανε... (Προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Λουκία, ἀγάπη μου, μὴ φεύγῃς... Ἔλθε!... Πέθαίνω!... (Βῆχει παραμοδικῶς. Αἶμα τρέχει ἀπὸ τὸ στομά του. Ἡ Λουκία ἀφίνει κάποιον κοντὶ τῆς καὶ τρέχει κοντά του).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Λουκία, θέλω νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου!...

(Ἡ Λουκία τὸν ἀγκαλιάζει).

ΛΟΥΚΙΑ.—Δὲν θὰ πεθάνῃς, καλὲ μου, δὲν θὰ πεθάνῃς... Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃς... Πρέπει νὰ ζήσης, γιατί κι' ἐγὼ σ' ἀγατῶ!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Εἶν' ἀλήθεια!... Μ' ἀγατᾶς; Ἡ μοῦ τὸ λές γιατί πεθαίνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Εἶν' ἀλήθεια.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Ὁ, πὺς μου τὸ πάλι!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Σ' ἀγατῶ!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Ὁ, πόσο εὐτυχισμένος θὰ πεθάνω!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Θὰ ζήσης, Στέφανε, μὴ λὲς τέτοια λόγια!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—'Αλήθεια, Λουκία; Θὰ ζήσω; Κι' εἰσὸ θὰ ζήσης διὰ μου; Θὰ ζήσουμε μαζῶ, Λουκία;

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναί... ναί.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Βγάλε λοιπὸν αὐτὴ τὴ μαῦρη σκέπη ἀπὸ τὸ κεφάλι σου. Θέλω νὰ δῶ τὰ μαλλιά σου. Δὲν θὰ σοῦ τὰ ἔχουν κόψει ἀκόμα. Εἶσαι δόμοσ, δὲν εἶν' ἔτσι;

(Ἡ Λουκία βγάζει τὴ μαῦρη σκέπη ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς. Τὰ μαλλιά τῆς σὰν ἕνα χρυσὸ κύμα ἀπλώνονται στοῦς ὤμους τῆς).

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Τι ὄραοι ποὺ εἶσαι Λουκία!... (Χαϊδεύει τὰ μαλλιά τῆς).—Καὶ πὺς εὐδοιάζουν τὰ μαλλιά σου!... (Ἀνασαίνει μὲ δυσκολία).

ΛΟΥΚΙΑ.—Θὲς νὰ σοῦ δώσω νὰ μωρῖσις λίγη κολώνια;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ.—Ὁχι, ὄχι, μοῦ φτάνει τὸ ἄρωμα τὸν μαλλίων σου.

Μὰ γιατί τρέμω ἔτσι; Ἀγκάλιασε με πὺ σφιχτὰ, ἀγάπη μου!... (Ἡ Λουκία τὸν ἀγκαλιάζει).—Δὸς μου τὰ χεῖρα σου, Λουκία!... Σηκώσε αὐτὰ τὰ μακρονὰ μακρια καὶ ἀγκάλιασε με, (Ἡ Λουκία ὑπακούει).—'Α, τί ὄραοι!... Θὰ ζήσω, ναί θὰ ζήσω... Ἀφοῦ μ' ἀγατᾶς, θὰ ζήσω... Τί εὐτυχία, ζήσε μου!... Τί ὄνειρο!... Λουκία, δὸς μου τὴν πνοή σου, δὸς μου τὴ χεῖλη σου!... (Ἡ Λουκία κολλάει τὰ χεῖλη τῆς στὰ χεῖλη του).—Λουκία, ἀγάπη μου, μ' ἔσοσε!... Μοῦ ἔδωσες τὴ ζωή!... (Ἐξάφανα γέρνει τὸ κεφάλι του στον ὄμο τῆς Λουκίας, στεναίνει, χαμογελάει καὶ πεθαίνει!...).

ΛΟΥΚΙΑ.—Θεέ μου, Θεέ μου, πῶθ' ἔθανε!... Τοῦ γλυκίανου ὅμως τὴς τελευταίας του στιγμῆς... Πέθανε εὐτυχισμένος, χωρὶς νὰ νοιώσῃ πὺς πεθαίνει... Μὰ ἐγὼ, ἐγὼ πρέπει τώρα νὰ βάλω πάλι τὴ μαῦρη μου σκέπη καὶ νὰ πῶ γρηγορὰ-γρηγορὰ στον πνευματικὸν μοῦ γιὰ νὰ ἔξομολογηθῶ... Θεέ μου, συγχώρησέ με τὴν ἁμαρτωλιή!... (Γονατίζει καὶ προσεύχεται).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

ΜΙΑ ΕΞΥΓΙΝΗ ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΙΣ

Μιά μέρα ὁ Βίσμαρκ παρουσιάζων στον ἀυτοκόρο τῆς Γερμανίας, ὅτι, λόγω τὸν πολλὸν κρατικῶν ἀντιόκοτων, ἐνοιώθη τὸν ἐ-
αντὸ τὸν πολὺ ἐξασθενημένον καὶ κατὰκοπο.

—Καὶ ὅμως ἐγὼ ποῦ εἶμαι γεροντότερός σου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀυτοκόρος, τρέψω καὶ κοιμηθῶ περὶφραζῶ χωρὶς νὰ ἰσθάνωμαι καμμιά κόρησα.

—Εἶνε γνωστὸν ἀνεκδοτὸν. Μεγαλειότατε, παρετήρησε ὁ συνουμ-
ληγῆς του, ὅτι ὁ καβαλλάρης ἀντέχει περισσότερον ἀπὸ τ' ἄλλο!